

ται κατιέναντι τοῦ μεγάλου ναοῦ, μικρὸν παρεκκλή-
σιον, οὗ τινος ὁ ὄροφος διατηρεῖ μ' ἄλλην τὴν ἐκ-
πίπτωσιν τοῦ βαθμοῦ, τὰς χάριτας τῶν χρωμάτων του,

ἄτινα τὸ ἐχόσθουν ἄλλοτε, τὴν σήμερον εἶναι ἀδύνατον νὰ γίνωσι καταφωτῇ τὰ ζωγραφήματα ταῦτα.



ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΕΝ ΠΑΔΟΥΗ.

— 〇 —

Ἡ Πάδουα, πρωτεύουσα τῆς Παδουανῆς, μίᾱ τῶν ἀρχαιότερων καὶ τῶν ἀξιολογότερων πόλεων τῆς ἄνω Ἰταλίας, κεῖται εἰς ἑπτὰ λευγῶν ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς Βενετίας, ἐπὶ τῆς Βικιλίονης καὶ τοῦ Βρέντα. Τὸν περίβολον αὐτῆς ἑπτὰ μιλίων ἔχοντα περίπου ἔκτασιν ὑπερασπίζουσιν ὀχυρώματά τινα. Κατὰ τὰ 568, ὁ Ἀτίλας ἐπυρπόλησε τὴν Πάδουαν καὶ ἠνάγκασε τοὺς κατοίκους τῆς νὰ καταφύγωσιν εἰς τὰ τενάγῃ (*), ἐπὶ τῶν ὁσίων ἔκτισαν τὴν Βενετιάν. Δὲς δὲ πάλιν ἡ πόλις αὕτη κατεστράφη ὑπὸ τῶν σεισμῶν, καὶ μάλιστα ὑπὸ τοῦ γενομένου τὴν 17 Αὐγούστου 1756. Ὡς ἐκ τῶν δυστυχῶν τούτων ὁ πληθυσμὸς τῆς ἡλαττώθη εἰς 30,000 ψυχάς, ὅπερ δὲν ἦτο ἀνάλογον μὲ τὴν ἔκτασιν τῆς πόλεως, τὴν ὠραιότητα τοῦ κλίματος καὶ τὴν γονιμότητα τῆς χώρας. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ τυράννου Ἐζελίνου, τὸ 1406, ἡ Βενετία ὑπέταξε τὴν Πάδουαν, ἧτις ἔκτοτε ἔλαβε τὴν αὐτὴν τῆς Βενετίας τύχην.

Τὸ ἀρχαῖον μέρος τῆς πόλεως εἶναι κακῶς ἐκτι-

(*) **Lagunes**, διαστήματα θαλάσσης ῥηχὰ διειρημένα ἀπὸ νησίδια (ἐπὶ τοιούτων πολλῶν κεῖται ἡ Βενετία).

σμένον. Ἡ στενότης τῶν δόμων, ἡ μικρότης τῶν στοῶν, αἵτινες εὐρίσκονται περὶ αὐτὸ τὸ κατασταίνουσιν θλιβερόν καὶ σκοτεινόν. Ἡ Πάδουα ἐν τούτοις περιέχει δύο θεάτρα καὶ πολλὰς ὥραιας πλατείας, μεταξὺ τῶν ὁποίων διακρίνεται πρὸ πάντων ἡ τῶν ἀρχόντων (*dei Signori*). Ἡ ἀρχιτεκτονικὴ τῶν οἰκιῶν εἶναι ἀρκετὰ μονομερής καὶ στερεῖται ἐν γένει ὕψους πλὴν αἱ δημόσιαι οἰκοδομαὶ εἶναι ἀξίαι σημειώσεως.

Ἡ μητρόπολις, ἥς ἡ ἀνέγερσις ἤρχισε κατὰ τὸ 1123 ἐτελείωσται τὸ 1400, ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου Στεφάνου Καρβάρη, καὶ ἀνεκαίνισθη τὸ 1524 ὑπὸ τοῦ περιφρήμου Βενετοῦ ἀρχιεπίσκοπος Ἰακώβου Σανσοβίνου. Μεταξὺ τῶν ἐξημερίων τῆς μητροπόλεως τῆς Παδοῦς ἀναφέρεται καὶ ὁ ἐνδοξος Πετράρχης, ὅστις ἀποθανὼν ἐκληραδότην τὴν βιβλιοθήκην του, καὶ μίαν πολύτιμον παρθένον τοῦ Γιώττου.

Τὴν σήμερον οἱ πιστοὶ ἐγκατέλειψαν ἐντελῶς τὴν μητρόπολιν· ἡ συμπάθεια τοῦ ἔχοντος νὰ προτιμήσῃ τὴν εἰς τὸν ἅγιον Ἀντώνιον ἀφιερωμένην ἐκκλησίαν.

Ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος, γεννηθεὶς ἐν Λισβώνῃ, ῥῥο-
φη εἰς Ἰταλίαν ὑπὸ καταγίδος κατὰ τινα περιήγη-

σιν, ἣν ἐπεχειρήσῃ διὰ τὴν φωτίσιν τοὺς ἀπίστους. Εἰς Ἰταλίαν ἐσπούδασε τὴν θεολογίαν· εἰς ἣν ἐπέδωκε κατὰ πολὺν, ἐδίδασκεν ἀκολούθως εἰς Μομπελιέ, ἐπειτα εἰς Τολώσιν καὶ τέλος εἰς Πάδουαν ὅπου ἀπέθανε τὸ 1251, εἰς ἡλικίαν τριάκοντα ἔξ ἐτῶν.

Ἡ ἐκκλησία τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου εἶναι ἐν τῶν ὠραιότερων μνημείων ἀφ' ὧν ἡ γοτθικὴ τέχνη ἤγειρεν εἰς Ἰταλίαν, ἤρχισε κτισομένη ἀπὸ τοῦ 1255 ὑπὸ τοῦ Νικολάου Πιζάνου, καὶ ἐτελείωσε τὸ 1307. Ἐχει δὲ τρούλους ἐξ κλι κωδωνοστάσια πλεῖστα. Ὁ Βωμὸς τοῦ παρεκκλησίου τοῦ ἁγίου Ἀγαθοῦ εἶναι κεκοσμημένος διὰ μεγαλοπρεποῦς εἰκόνας τοῦ Οἰεπόλου, παριστάσας τὸ μαρτύριον τοῦ ἁγίου, εἰς εὐρὺ παρεκκλησίον, ὅπισθεν τοῦ χοροῦ, ὀνομαζόμενον ὁ θησαυρὸς τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου, ἐνθα διατηροῦνται ὡς λέγεται, 780 ἄγια λείψανα, καὶ μεταξύ ἄλλων ὁ πῶγων καὶ ἡ γλῶσσα τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου. Ἐφ' ἐκαστῆς δὲ τῶν σκευοθηκῶν, εἰς τὰς ὁποίας εὐρίσκονται τὰ λείψανα ταῦτα, κεῖται εἰδωλον τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου· εἰς τὸν χορὸν ὑπάρχει ὀρειχάλκινος τις σταυρὸς καὶ λυχνία ἐκ τοῦ αὐτοῦ μετάλλου, δωδεκαποδαία τὸ ὕψος, ἔργον τοῦ Ἀνδρέου Ρικίου εἶναι δὲ ἡ ὠραιότερα ἀφ' ὧν εὑρίσκουσιν ἐν Ἰταλίᾳ καὶ οὐδὲ δύναται νὰ συγκριθῇ μετὰ τὴν περίφημον λυχνίαν τοῦ Ἀνδρέου Βρεσκιανού, εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς ἁγίας Μαρίας τῆς Σωτηρίας (Santa Maria del la Salute) ἐν Βενετίᾳ. Ὁ χορὸς περικυκλοῦται ὑπὸ δώδεκα καταγλυφῶν ὀρειχάλκινων ἐξαιρετικῶν κατασκευῆς, παριστάσας πράξεις τῆς παλαιᾶς διαθήκης. Ὑπάρχει δὲ, ὡς λέγεται, καὶ εἰκὼν τις τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου. Τὸ ἀρχαῖον παρεκκλησίον τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου εἶναι ἐστολισμένον διὰ εἰκόνων περιεργιστάτων, χρονολογούμενων ἐπὶ τοῦ δεκάτου τρίτου αἰῶνος. Τὸ νέον παρεκκλησίον εἶναι μεγαλοπρεπὲς καὶ καταστολίζεται ὑπὸ καταγλυφῶν ἐκ μαρμάρου λευκοῦ, γεγλυμμένων βαθύτερον καὶ παριστοιῶν τὸν βίον τοῦ ἁγίου. Ὁ Βωμὸς περιέχει τὸ σῶμά του πρὸς ὃν τρέφουσι τὸ μεγαλύτερον σείς.

Ἡ ἐκκλησία τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου τῆς Παδοῦς ἔχει τέσσαρα ὀνομαστὰ ὄργανα (orgues), εἰκοσιῆς παρεκκλησίας καὶ πλεῖστα μουσικεῖα, ἐξ ὧν τὰ ὠραιότερα εἶναι τὰ τῶν Παδουανῶν στρατηγῶν Κατερίνου, Κορνηλίου, Πέτρου Σαλα, καὶ Ἀλεξάνδρου Κονταρίνου, ἐπὶ τῆς πλατείας εἶναι ἐπιπικνὸν ἄγαλμα τοῦ αὐτοῦ στρατηγοῦ Κονταρίνου ὀρειχάλκινον, ἔργον Δανατέλλου.

Ἡ ἐκκλησία τῆς ἁγίας Ἰουστίνης, κατασκευασθεῖσα κατὰ τὰ σχέδια τοῦ Ἀνδρέου Ρικίου, εἶναι ἀξέσλοχος, δυναμένη νὰ καταταχθῇ μετὰ τὸν ἅγιον Ἀντώνιον. Πρὸ τῶν ἐνωπίων τῆς ὑπάρχουσι δύο γρύπες βασιτάζοντες ὁ μὲν στρατιώτην ἐνοπλον, ὁ δὲ λέοντα. Τὰ δύο ταῦτα τεμάχια χρυσοειδοῦς γλυπτοῦς τεχνήματα, φαίνονται ἀρχαιοτάτης ἐποχῆς. Ἡ εἰκὼν τοῦ κυρίου βωμοῦ, περιστάνει τὸ μαρτύριον τῆς ἁγίας, εἶναι ἐν τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ Παύλου Βερονέζου. Εἰς τὴν παρεκκλησίαν, διατηρεῖται μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας βύβλινον φέρετρον, ὅπου διατηροῦνται, ὅτι περιέχει τὰ λείψανα τοῦ ἁγίου Λευκά.

Πλησίον τοῦ γυμνασίου, ὑπάρχει τάφος τις ἀρχαῖος λεγόμενος τοῦ Ἀνιήνωρος Τρωχιδίου καταφογόντος εἰς Ἰταλίαν μετὰ τὴν ἐκπόρησιν τῆς Τροίας καὶ κίσαντος, κατὰ τὸν Βιργίλιον, τὴν Πάδουαν. Ἡ μινρὰ αὕτη ἀρχαιολογικὴ ἀνακάλυψις δὲν στηρίζεται

εἰμὴ εἰς τέσσαρας στίχους λατινικοὺς πολλὰ μετρίως χαραγμένους ἐπὶ τινος μνημείου, ὅπως ἀνεκαλύφθη τὸν δέκατον τρίτον αἰῶνα εἰς τινὰ ἀνασκαφὴν γενομένην εἰς τὴν θέσιν, ὅπου ἤγειρον τὸ νοσοκομεῖον τῶν Νόθων. Τὸ μουσολεῖον τοῦτο σύγκειται ὑπ' ἐνὸς σαρκοφάγου κειμένου ἐπὶ τεσσάρων μικρῶν κίωνων ἐπ' αὐτοῦ δὲ ἀνυψοῦται εἰδὸς τι στεγάσματος τετραπροσώπου, βασιτάζομένου ὑπὸ τεσσάρων παραστάδων.

Τὸ παλάτιον τῆς Δικαιοσύνης ἤρχισεν ὁ Πέτρος Κόστος, τὸ 1472 καὶ ἐτελείωσε τὸ 1306 ἐν αὐτῷ ὑπάρχει αἰθουσα ἀκροάσεως ἀπείρατος, καλουμένη *Salone*. Τὸ μῆκος τῆς εἶναι 300 ποδῶν τὸ πλάτος δὲ καὶ ὕψος 100 ποδῶν. Βλέπει δὲ τις ἐπὶ τῶν τεσσάρων τοιχῶν τοῦ λείψανά τινι τῆς ζωγραφίας τοῦ Γιόττεου, ἐπιδιορθωμένος ὑπὸ τοῦ Ζαννῶν. Ἐντὸς αὐτῆς τῆς αἰθούρας ἐτέθη τὸ ὑποτιθέμενον μνημεῖον τοῦ Τίτου Λιδίου, γεννηθέντος εἰς Πάδουαν μνημεῖον ὁπερ ἀνεγνώριζαν ἀφοῦ ἔγεινε κτήμα ἐνὸς ἀπελευθερίου τῆς Λιδίας.

Περίεργον εἶναι εἰς τὴν Πάδουαν τὸ σύμπλεγμα ὅπερ ὑπάρχει εἰς τὸ παλάτιον Πεσαράβα καὶ τὸ ὁπεῖον παριστᾷ τὴν πτώσιν τῶν ἐπαναστάντων ἀγγέλων. Τὸ σύμπλεγμα τοῦτο ὑπ' ἐνὸς ἀνεράλου τμήματος μαρμάρου, κατασκευασθὲν ὀκταποδαῖον τὸ ὕψος, σύγκειται ὑπὸ ἐξήκοντα ἑξ προσώπων δεκαπέντε δακτύλων τὸ καθέκατον· πᾶσαι δὲ αἱ γλυφαὶ εἰσὶν εἰργασμέναι *à jour* (*) ἡ ἐργασία αὕτη εἶναι ἀληθῶς ἀθλίος, πρὸ ἐκατὸν περίπου ἐτῶν γενομένη μετὰ τοσαύτης εὐφυΐας ἅμα καὶ ὑπομονῆς ὑπὸ τοῦ Λύγουσιφου Φαβολέττου.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ ΕΝ ΚΙΝΑ.

—ο—

Ἐμβαλόντες ἤδη εἰς τὸ νέον ἔτος 1852, ἐπιπυρρῶμεθα εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀντιγνώστους τε καὶ ἀνγνωστὰς αὐξοῦσαν πρὸς τὸ ἀναγινώσκειν χλίσιν καὶ διαθίσιν, διότι ἔμπορι λόγων ποικίλων ὅτις εὐδύνουσι τοὺς προτρέφοντες αὐτοῖς, καὶ ὡς ἕκαστος ἤδη παρ' ἡμῶν, καὶ ἡμεῖς οὕτω περὶ τοῦ ἴδου μόνον συμφέροντος φροντίζομεν καὶ εὐχόμεθα. Τοὺς παρκαλοῦμεν, λοιπὸν νὰ ἐλθωσι μετ' ἡμῶν καὶ εἰς ξένας χώρας ἵνα ἴδωσι πῶς εἰς ἄλλους τόπους ἐορταζεται τὸ νέον ἔτος, ζητοῦντας καὶ αὐτοὺς τὴν προσφιλεῖ μετ', ἀλλ' ἀνεύρετον, οὐκ! εὐτυχίαν. Ἀς ἐπισκεφθῶμεν π. χ. τὴν Σινικήν, τὸ οὐράνιον τοῦτο κοχλῖος, τὸν δυσπρόσιτον, κατὰ τὴν σινικήν ἱεῖαν, τῆς Οἰκουμένης. Ἰδοὺ ὁποίας πληροφορίας δίδει ὁ Δάβρις καὶ ὁ Δόβριλ (**) περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου.

(*) Ὅτιοι συμπλεκόμενοι, χωρίζονται εἰς τὰ μετὰ.

(**) Οἱ Σίνοι ὑπὸ Davis, 2 τομ. κλ. Ἐπεὶ αὐτὸς εἰς Κίνα· νέας παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας ταύτης ὑπὸ τοῦ Γώσσου Πέτρου Δέβριλ 4, τ.